

Tre saxofonister byder på perfektion og overflødigt fyrværkeri

Tre Jazz festival-aktuelle saxofonister blæser med varierende intensitet.

AF CHRISTIAN MUNCH-HANSEN

Flere fremstående danske saxofonister, som kan høres under sommerens festivaler, ikke mindst Copenhagen Jazz Festival, der starter på fredag, er aktuelle med markante udgivelser.

Saxofonisten Pernille Bévort diskler op med raffineret musik på dobbelt-cd'en 'Perfect Organization' med gruppen Radio Bévort. Denne gang i et samarbejde med den fremragende argentinske bandoneónspiller Marcelo Nisinman, der før har arbejdet med både Erling Kroner og Tangoorkestret.

LÆS OGSÅ Ti dages intens overflod på jazzfestival

Nisinman er en musiker med et højt instrumentalt abstraktionsniveau, men han spiller samtidig sin bandoneón, som var den en forlængelse af kroppen. Han synes at trække vejret simultant med instrumentet og fylder musikken med menneskeligt nærvær.

På den første af de to cd'er, 'Songs and Stories', høres Bévort som sanger. Der er ikke i tvivl om de gode hensigter, men hendes stemme står ikke mål med resten af musikken. Til sammenligning formulerer hun sig med så meget større autoritet på sine saxofoner.

Af samme grund er den anden pladeskive med titlen 'Perfect Organization' også den mest helstøbte. Den består hovedsagelig af en række pragtfulde instrumentalnumre her i blandt flere liveoptagelser.

Her kommer det kammermusikalske spil mellem Bévort og Nisinman i særlig grad til sin ret, tæt bakket op af bassisten Peter Hansen og trommeslageren Anders Holm. Bévort spiller med en legende lethed og elegance.

Hør hende stråle på sopransax i 'On the Beam', og nyd, hvordan den ekstra blæsergruppe med Mariane Bitran på fløjte, Kasper Wagner på altsax og Florián Navarro på basklarinet væves ind i det musikalske stof.

En lille genistreg er den under to minutter lange 'Echoes of Red' med Bévort og Nisinman i smuk duet med en knitrende baggrund af fyrværkeri. Erling Kroner, kongen af dansk tangojazz, som døde tidligere på året, hyldes med den smukke 'Tango for Kroner'.

Og titelnummeret er endnu en herlig idé: En talt sekvens af Bévort over temaet 'perfekt organization' med levende akkompagnement af Nisinman, der anvender recitationen som en slags rytmisk libretto.

Det er dejlig musik, men et strammere udvalg barberet ned til en times spilletid havde samlet helheden og udløst yderligere et hjerte.

Charme og opdagersind

På gruppen Elektros udgivelse i samarbejde med saxofonisten, avantgardelegenden og 75-års fødselaren John Tchicai udfordres vi i et utraditionelt lydunivers i spændingsfeltet mellem fri improvisation, håndfast rock og elektroniske malerier.

Elbassisten og veteranen Lars Winberg er den primære komponist, og han står bag samlingen af gruppen, der også består af sønnerne Tobias Winberg på guitar og laptop, Adam Winberg på trommer og det solistiske aktiv, trompetisten Mads la Cour.

LÆS OGSÅ [Jazzen blomstrer og knopskyder i København](#)

Sammenhængen synes at passe Tchicai glimrende. Han diverterer med både løse, skrøbeligt famlende passager og højspændte, autoritative improvisationer. Han og la Cour har et tæt samarbejde kørende.

Til trods for at kompositionerne ofte er magre skitser, er der ægte opdagersind i sammensillet og charme over gruppens lyd og simple hornarrangementer. Eventyrligheden bibeholdes i kraft af den uforudsigelige måde, de enkelte stykker for lov at udvikle sig på.

Et nummer som 'Hops' lægger umiddelbart ud med tungttrædende jazzrock, men snart er musikken ude i fri leg mellem Tchicai, la Cour og trommeslager Winberg. Det fornemmes, at denne gruppe har masser af potentiale til at udvikle sig yderligere ikke mindst som liveorkester.

Hvorfor al den virak?

Den teknisk toptunede 25-årige saxofonist Marius Neset er ude med sin anden plade i eget navn, 'Golden Xplosion', og det er ikke musikalsk mådehold, der kendetegner ham.

På den måde viderefører han den musikalske grundholdning fra det energiske fusionsorkester Jazzkamikaze.

Pladen er pumpet hårdt med hurtige numre, komplekse taktarter og ekspressivt sammenspil af det højtprofilerede mandskab med britiske Django Bates på keyboards, Anton Eger på trommer og Jasper Høiby på kontrabas.

Neset presser citronen med stærk Michael Brecker-inspiration i sit saxofonspil foruden kompositorisk påvirkning fra mentor Bates via deres samarbejde på Rytmsk Musikkonservatorium, hvor Neset har uddannet sig, og hvor Bates er professor.

LÆS OGSÅ [Jazzfestivalen får et ordentlig stænk Afrika](#)

Jeg kan ikke dele den virak, som har fulgt denne plade i flere jazzmedier. Symptomatisk er titelnummeret og den efterfølgende 'City on Fire', der leveres hvileløst og teknisk overlegent, men i realiteten er bravader uden emotionelle eller åndelige kvaliteter.

Jeg gider ikke falde på halen over udviklede rytme-strukturer og hektisk solospil, der ikke tjener anden sag end at bekræfte sig selv. Musikken giver åndenød med sin påtrængende insisteren på at udfylde og sprænge hvert sekund.

Og jeg håber ikke, at for mange unge musikere lader sig inspirere af denne sportsprægede og testosteronpumpede musikopfattelse. Vi vil gerne have friktion og ild fra hjertet, ikke fra et fitnesscenter.

Forsonende er 'Saxophone Intermezzo II', 'Angel of The North' og 'Epilogue', som er mere melodiske og åbent fortællende. Og her høres ikke blot Django Bates velgørende på akustisk klaver, men også Jasper Høiby med spændende solobasspil.

Ressource: http://politiken.dk/kultur/musik/anmeldelser_jazz/ECE1319234/tre-saxofonister-byder-paa-perfektion-og-overfloedit-fyrvaerkeri/

Offentliggjort: Jun 28, 2011 8:40 AM

© POLITIKEN.dk